

In spet sta molčala.

Vendar je to pot Marko začel:

»Mati, ali imate kaj denarja? Očetu ne rečem, saj veste.«

Mati je potegnila iz žepa robec in začela odvezavati vogel.

»Nekaj malega imam, glej.«

In je vsula na mizo sedem šestic.

»Za goldinar jih ni,« je štela na glas ter jih s koščnim, od dela upognjenim prstom prepeljavala po mizi.

»Pet — ali ti je dovolj?«

»Dovolj; lepa hvala! — Bog plačaj, mati,« je še hitro dostavil. Ko se je spomnil, da je doma in ne v mestu.

»Ali danes kam namerjaš?«

»Andreja pojdem obiskat.«

Materino lice je spreletela rahla senca, ki je sin ni opazil. — Mati je Andreja, ki je bil iz sosednje fare, dobro poznala, ko je bil tolikrat pri Markovih. —

»Je na počitnicah z dunajsko gospodo, vem. Prav na kmetih stanujejo.«

»Že veste?«

»Ne samo jaz, menda vé sedem fara.«

Čuden poudarek je tičal v teh sedmih farah, da je opozoril Marka, ki se je ozrl v mater in bral v njenem licu, kar ga je speklo.

»Jeziki in zavist, ker bajtarski Andrej ni poginil na Dunaju od lakote, saj vem.«

»Nič ne veš.«

Mati ga je pomenljivo pogledala.

Tudi sin jo je gledal. Osmošolska oholost in napuh tistih let, ko človek vse ve, sta se dvignila v njem.

»Kako bi ne vedel. Saj sem bil že pri njih.«

Mati je nagubančila čelo in zategnila:

»Takoo?«

»Tako, da. Menda Vas sedaj vendarle ne bom več vpraševal za vsak korak, ki ga naredim.«

»Ne bom ti štela korakov. Če boš pa tiščal v pogubo, te bom svarila. Mati sem ti in če imaš sto osmih šol.«

Beseda poguba je Marka grozno zbolela.

»V kakšno pogubo?« je rastle že v ihti.

Mati ga je samo gledala.

»V kakšno pogubo? Ali naj bom večni štor? Če ste me namenili za kozarja, čemu ste me pošiljali v šole.«

»Dobro smo ti hoteli in trpeli zato.«

Mati je ostala čudovito mirna.

»Kakor da bi jaz ne bil stradal. — Poslej ne boste več trpeli zame. Še tisti drobiž spr-

JANEZ K. POTOČNIK: ANTON PRIMIC
(? OČE JULIJE P.).

vite. Ne maram ga, ker ne maram očitkov. — Ah, ali je vredno, da berač študira?«

Marko si je jezno zatezal ovratnico in se sklanjal k okroglemu, trikrajcarskemu zrcalu.

»Če si tak, potem seveda.«

V materinem glasu je bilo več žalosti kot pikrosti.

»Kakšen pa naj bom? Zrelostno izpričevalo nosim v žepu, pa za Vas nisem še toliko goden, da bi smel iti prijatelja obiskat.«

»Bolje bi bilo, da ni prijatelj.«

»Zakaj?«

»Zgubil se bo, če se že ni.«

»Andrej?! Če ni hotel iti za duhovna — je seveda izgubljen. Torej ves svet je izgubljen, samo duhovni še niso.«

»Fant, kako si nespameten!«

»Zakaj bi pa potem ne šel?«

»Zaradi tiste ženske.«

»Zavoljo gospe Hermine?«

Marko je vztrepetal, stopil skoro grozeče pred mater, da brani njo, gospo.

Mati se ni genila.

»Kako ji pravijo, ne vem. Tista je, ki je z njo Andrej, kakor ni prav.«

»Kdo trdi to, povejte!«